

Phần 2

Chương 6 Đến Đâu Cũng Cần Sức Mạnh

Tên thanh niên kia cuối cùng cũng đánh mệt, giơ chân đá Mặc Phàm lần nữa, hung ác nói: “Hôm nay ông may mắn tốt bụng, bỏ qua cho may một lần, lần sau đừng để ông may mắn trông thấy.”

Mặc Phàm nhin đau đớn, mở miệng nói: “Vâng, vâng!! Tạ ơn đại ca tha mạng.”

Lúc này, bàn tay che chở cho Mặc Hi mới bỏ xuống. Mặc Hi có thể nhìn rõ tên thanh niên kia, trừng hai mắt nhìn chăm chăm hắn, bên trong thân thể có một loại năng lượng đang sôi sục.

Mà gã kia đang chuẩn bị rời khỏi, bỗng nhiên cảm giác được một trận hàn ý lạnh thấu xương, trong lòng cả kinh, con ngươi đảo lên, một đôi mắt ti hí như mắt chuột nhìn đối diện mắt Mặc Hi, nhìn thấy trước mắt chỉ là đứa trẻ con sơ sinh, vậy mà đứa trẻ này lại làm cho hắn cảm giác được một trận sợ hãi, làm hắn xấu hổ tức giận, cười hắc hắc, nhìn Mặc Hi cười tà ác nói, “Đứa trẻ này thật thú vị a! Lại còn ánh mắt này... thế nào? Muốn giết tao? Hả?”

Mặc Phàm thấy anh ta đánh chủ ý lên người Mặc Hi, rốt cuộc không còn sự thấp hèn vừa rồi, ngay lập tức che chở Mặc Hi, vẻ mặt kiên quyết cùng với thận trọng, lui ra sau một bước.

Không còn nhìn thấy ánh mắt Mặc Hi thì cỗ hàn ý trong lòng gã kia cũng lập tức tiêu tán, dâng lên cảm giác may mắn. Nhưng cảm giác này lại làm cho gã càng thêm tức giận, chính mình vậy mà lại sợ đứa bé mới sinh mấy tháng?

Lại nhìn thấy thái độ của Mặc Phàm, một bụng lửa giận, như tìm được một nơi phát tiết, giơ chân lên Mặc Phàm đá một cái, một đá chân này thế nhưng lại dùng hết toàn lực, Mặc Phàm lập tức bị đá bay ra ngoài, nằm rạp trên mặt đất, phun ra một ngụm máu.

Tên thanh niên lúc này mới hài lòng: “Về sau nhìn thấy ông may thì hãy cẩn thận.” Xoay người rời khỏi.

Mặc Phàm nằm rạp trên mặt đất, nhất thời không động đậy, chỉ tiếp tục ho ra máu, hai bàn tay vẫn ôm thật chặt Mặc Hi. Mặc Hi nhìn thân ảnh gã kia đã đi xa, bên tai là lời nói thì thầm của người đi đường.

“Ai! Thật đáng thương, chọc tới ai không chọc, hết lần này tới lần khác chọc tới những lính đánh thuê hung tàn, lực lượng lính đánh thuê không phải người bình thường chúng ta có thể đối phó được.”

“Đi thôi! Đi thôi! Không nên nhìn, tiểu Phong, con phải nhớ lấy, nếu không có lực lượng, nhất quyết không được đi trêu chọc những người có lực lượng, bằng không sẽ giống như chú kia đang nằm trên đất.”

“Mẹ, vì sao các chú cảnh sát An Thành lại mặc kệ chuyện này? Mẹ không phải nói chú cảnh sát đều là người chính nghĩa sao?”

“Ai ai! Chúng ta chỉ là người bình thường nào có người quản a, chỉ có thể chính mình tự bảo vệ mình, ít gây chuyện một chút, có thể sống yên ổn cũng không tệ rồi, được rồi! Không nói nữa, dù sao nhớ lấy luôn luôn phải không ngừng cố gắng a, hãy chăm chỉ phát triển dị năng khó có thể có được, như vậy tiểu Phong cũng sẽ không bị người ta bắt nạt rồi.”

“Hừ! Không biết lượng sức, đáng đời!”

“Thôi đi..., người bình thường chính là người bình thường a. Thật sự là yếu ớt, người vừa nãy, tao một tay cũng có thể diệt nó!”

“Mày cho rằng người như mày cũng có thể trở thành Dị Năng Giả ah! Đi, đừng ở nơi này nói tào lao, sao còn không nhanh đến trường học điểm danh.”

“...”

Bên tai nghe những người khác nói, lại không có ai đến giúp đỡ bọn họ, trong mắt Mặc Hi là lửa giận ngập trời, lực lượng!! Lực lượng cái gì!? Tới đâu cũng phải cần lực lượng, không có lực lượng sẽ không thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ! Không có lực lượng cũng chỉ có thể bị người khác dẫm nát dưới chân, hoàn toàn bị sỉ nhục!!

Năng lượng bên trong linh hồn lại sôi sục, lại quán quít.

Vốn là bầu trời đang trong sáng, lúc này lại có chút âm u, mọi người nghi hoặc nhìn bầu trời, chẳng lẽ trời lại muốn mưa? Có thể dự báo thời tiết nói hôm nay là trời quang mây tạnh đó a, nhưng từ trước tới giờ dự báo thời tiết rất chuẩn mà!

Thẳng đến mười phút sau, Mặc Phàm mới gian nan đứng dậy, chuyện đầu tiên làm là mỉm cười với Mặc Hi, mặc dù cái tươi cười kia có chút khó coi, lo lắng nói, “Dọa đến Mặc Mặc sao? Không cần sợ, không có chuyện gì, ngoan.” Vừa nói, tay nhẹ nhàng an ủi vỗ nhẹ lưng Mặc Hi.

Thu liễm lửa giận trong mắt, đối với Mặc Phàm cười “Ha ha ha”, cô biết rõ bây giờ cô chỉ có thể làm điều này, làm như vậy ba ba sẽ không lo lắng cho mình, nhìn thấy sự an tâm trong mắt của Mặc Phàm, lòng của cô co rút lại.

Khập khiễng về tới nhà, Chu Tiểu Trúc đã làm xong cơm nước, vừa thấy bộ dạng của Mặc Phàm, vừa kinh ngạc vừa đau lòng, tiến lên định đỡ Mặc Phàm, Mặc Phàm lại kêu đau một tiếng, vội vàng buông tay, vừa sợ vừa đau lòng hỏi, “Anh làm sao thế? Sao lại biến thành như vậy!?”

Mặc Phàm gian nan đưa Mặc Hi cho Chu Tiểu Trúc, nhếch miệng cười nói, “Không sao, đừng lo lắng, qua vài ngày thì tốt rồi.”

Chu Tiểu Trúc nhìn thấy vết máu trên quần áo Mặc Phàm, trong mắt chậm rãi hiện lên hơi nước, tức giận nhìn Mặc Phàm nói, “Cái gì gọi là vài ngày thì tốt rồi, đều ho ra máu, anh mà có mệnh hệ gì thì anh bảo mẹ con em phải làm sao bây giờ? Không được! Nhanh đi tìm bác sĩ! Đi!”

Mặc Phàm vội vàng khoát tay, cười khan nói: “Tìm bác sĩ làm gì! Em cũng không phải không biết thân thể của anh, bị thương như thế này thì tính là cái gì? Thật sự vài ngày thì tốt rồi. Ha ha! Yên tâm! Sẽ không có việc gì, chỉ là vài ngày tới em phải vất vả rồi.”

Chu Tiểu Trúc biết rõ Mặc Phàm sợ phí tiền, nhìn một thân bị thương này, nếu như đi bác sĩ, sợ là bán cả nhà bọn họ cũng không đủ tiền để trả, muốn nói điều gì, cuối cùng vẫn là lắc đầu cười khổ, đối với Mặc Phàm cười nói: “Nói lời vô nghĩa, không phải là giúp người khác trông trẻ sao? Có cái gì khổ đây, anh ở trong nhà hãy dưỡng thương cho tốt là được rồi.”

Sau khi Mặc Phàm đi đến giường nghỉ ngơi, Mặc Hi bị Chu Tiểu Trúc ôm ở trong lòng, từng miếng từng miếng cho ăn, đồ ăn giống như bột hồ dán, có vị hơi ngọt, đây là đồ ăn duy nhất từ trước tới giờ của cô, ăn vào miệng rất vô vị, hiện tại trong đầu cô chỉ có một màn kia, trong mắt hiện lên vẻ rất kiên định.

Mà trong lòng Chu Tiểu Trúc cũng đang tràn đầy lo âu, nghĩ đến Mặc Phàm không thể làm việc, chỉ có công việc trông trẻ của mình thì làm sao có thể nuôi sống cả nhà, cho nên căn bản không có chú ý tới tâm trạng khác thường của Mặc Hi.

Chương 7

Một Tuổi Kiểm Tra Dị Thể

Hôm nay, Mặc Hi đã tròn một tuổi và đang cải tạo thân thể của mình, trải qua thời gian mấy tháng, Mặc Hi đã tìm ra chính xác tuyến đường và số lượng năng lượng đến đoán tạo (rèn luyện và cải tạo) thân thể của mình, hơn nữa cũng bởi vì như vậy mà cô có thể khống chế năng lượng bên trong thân thể tốt hơn, phát hiện điều này làm cô thật vui mừng, phương pháp như vậy thật sự quá tốt, không chỉ có thể cải tạo thân thể mà còn có thể luyện khống chế lực lượng, một hòn đá trúng hai con chim.

Lúc này, mới một tuổi cô có thể tùy ý đi đường, chạy bộ, sức chịu đựng còn tốt hơn so với đứa trẻ 7, 8 tuổi, không thể không nói, Mặc Hi rất hưng phấn. Hơn nữa, cô phát hiện năng lượng bên trong thân thể của mình là điện, bởi vì, từ trong tay của nàng có thể phát ra dòng điện.

Từ lần trước, Mặc Phàm bị đánh, thật vất vả mới có thể hồi phục, nhưng vẫn để lại di chứng về sau, chính là không thể làm một việc gì quá lâu, nếu không thất lưng sẽ bị đau nhức, gia đình của cô cũng càng thêm khó khăn, Mặc Hi đã

nghĩ qua, mình có thể dùng sức lượng cải tạo thân thể của mình, phải chăng có thể cũng trợ giúp Mặc Phàm cải tạo cốt cách của ba ba cô?

Chỉ là, dù có nghĩ ra cách này, cô cũng không có làm theo như vậy, bởi vì, bây giờ cô không có hoàn toàn nắm chắc, cô không muốn Mặc Phàm có chuyện ngoài ý muốn. Cho nên đợi khi hoàn toàn có nắm chắc thì lúc đó mới đi làm.

“Mặc Mặc! Mặc Mặc!” Nghe thấy giọng nói to của Mặc Phàm từ ngoài cửa truyền đến, Mặc Hi nhảy xuống giường, chậm rãi chạy đến cửa nghênh đón, nhìn thấy thân ảnh của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, mỉm cười, giọng nói mềm mại ngọt ngào của trẻ con vang lên: “Ba ba, mẹ! Ba mẹ trở về rồi.”

Khuôn mặt ngọt ngào dưới ánh nắng chiếu giống như là một tiểu thiên sứ, trên mặt Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc mỉm cười, đối với Mặc Hi, bọn họ rất không hiểu, rõ ràng hai vợ chồng bọn họ đều nhìn rất bình thường, mà Mặc Hi giống như là có gen đột biến, còn đột biến rất lợi hại, vừa bắt đầu còn không hiểu, chỉ là càng lớn càng xinh đẹp, mà còn không phải xinh đẹp bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại không có một chút khuyết điểm nào, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống mông lung giống như một viên ngọc tỏa ra ánh sáng ấm áp, lông mi dài rậm rạp chớp lên chớp xuống, đôi mắt màu đen trong suốt, cái mũi nhỏ nhỏ, đôi môi hồng nhuận mềm mại, thật sự đáng yêu, giống như một búp bê sứ.

Đồng thời lại đáng yêu, nghe lời, làm cho Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc rất thương yêu cô, cho rằng cô là báu vật mà ông trời ban cho họ.

Kỳ thật, Mặc Hi biến thành như vậy, là vì cô dùng năng lượng đào thải hết tạp chất trong cơ thể, trời sinh thuần tịnh Thiên Lôi linh hồn thân thể, vốn là linh khí Thiên Địa sung mãn, chỉ là bị phạm thai che giấu, có thể lúc này cô dùng năng lượng đào tạo thân thể, đem tạp chất bên trong thân thể toàn bộ diệt trừ, từ nhỏ tại thân thể còn chưa định hình lúc đã bị năng lượng Thiên Lôi tinh thuần cải tạo, nên mới biến thành như thế.

“Ha ha! Mặc Mặc của ba thật đáng yêu!” Mặc Phàm vui vẻ một tay ôm lấy Mặc Hi, xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Mặc Hi cũng không có phản kháng, mà tươi cười. Cô đã có thói quen Mặc Phàm xoa nắn mặt của cô rồi. Dù không có thói quen cũng sẽ không phản kháng.

Lúc này, Chu Tiểu Trúc cũng đi tới đây, một tay bế Mặc Hi qua, nhẹ nhàng ôm vào lòng, đối với Mặc Phàm nghiêm khắc nói: “Mỗi lần đều ôm trước, chẳng lẽ đã quên thất lung của anh không tốt, nếu làm Mặc Mặc ngã thì làm sao bây giờ.”

Về mặt Mặc Phàm đau khổ, lại bị lấy mất rồi, mỗi lần anh ôm không đến một giây thì sẽ bị Chu Tiểu Trúc đoạt mất, đau khổ ôm lấy mặt mà nói, “Tiểu Trúc, cũng không cần thường xuyên giành con với anh, hơn nữa, dù anh có ngã, cũng sẽ không để Mặc Mặc bị ngã.”

“Hừ!” Chu Tiểu Trúc hừ một tiếng, không thèm để ý tới Mặc Phàm nữa, cúi đầu nhìn Mặc Hi cười nói: “Mặc Mặc! Có nhớ mẹ hay không ah.” Vẻ mặt biến hóa cực nhanh khiến người ta phải xấu hổ.

Mặc Hi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Mặc Phàm cười “Ha Ha”, đối với điều mà Chu Tiểu Trúc vừa nói thì cười ngọt ngào nói: “Mặc Mặc nhớ mẹ nha.”

Chu Tiểu Trúc vừa nghe, sắc mặt liền tươi như hoa, véo nhẹ cái mũi nhỏ của Mặc Hi, cười nói: “Thật nghe lời.”

Mặc Phàm đứng ở một bên, vội vàng hét lớn: “Thế còn ba ba, Mặc Mặc không nhớ ba ba à?”

“Ha ha! Mặc Mặc mới không nhớ ba ba.” Mặc Hi nói ngân vang, thì lập tức khuôn mặt Mặc Phàm đau khổ trở lại, tiếp theo lại nói: “Con đùa mà. Mặc Mặc cũng rất nhớ ba ba ah.” Nhất thời sắc mặt của Mặc Phàm vui lên, hung hăng nhìn Mặc Hi, “Con đúng là tiểu quý.”

“Ha ha ha.” Mặc Hi cười.

Có lẽ đây là hạnh phúc a, dù là khổ một chút, hơn nữa cô phát hiện, mình càng lúc càng giống trẻ con rồi, có lẽ bị ảnh hưởng.

“Được rồi! Được rồi!” Chu Tiểu Trúc vỗ tay, nhìn Mặc Hi nói: “Hôm nay là sinh nhật Mặc Mặc tròn một tuổi, mẹ mang Mặc Mặc đến chỗ này, mua đồ ăn ngon cho Mặc Mặc, được không?”

Mặc Hi gật đầu, địa phương? Sẽ là đi đâu đây?

Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm mang theo Mặc Hi đến địa phương là trung tâm thành thị, ở đây có rất nhiều người, đều dẫn theo trẻ con, cũng giống như Mặc Hi, đều là trẻ con khoảng chừng từ 1 - 5 tuổi, sẽ làm cái gì đây? Nhưng mà có quá nhiều người, Mặc Hi nhìn không rõ phía trước. Quay đầu nhìn Mặc Phàm nói: “Ba ba, Mặc Mặc muốn xem.”

“Hả? Mặc Mặc muốn nhìn phía trước?” Mặc Phàm nghe thấy Mặc Hi nói, nhất thời vui vẻ: “Lên, lên vai ba ba, có thể xem phía trước nha.”

Chu Tiểu Trúc thấy Mặc Hi thật muốn xem, đành phải giao cô cho Mặc Phàm, đồng thời liếc nhìn Mặc Phàm, “Coi chừng đó! Ôm Mặc Mặc cho chắc.”

“Ha ha! Yên tâm yên tâm.” Mặc Phàm cười ha hả đáp ứng.

Ngồi trên bả vai Mặc Phàm, cuối cùng Mặc Hi có thể thấy được phía trước, phía trước có bốn người đang ngồi ở một bàn, trước mặt bốn người đó là một quả cầu thủy tinh hình thoi, mỗi đứa trẻ đều sẽ đem bàn tay đặt lên quả cầu thủy tinh kia, có đứa bé toàn thân toát ra ánh sáng đặc biệt sáng rọi, mà có đứa bé lại không có. Đồng thời, Mặc Hi quan sát đến vẻ mặt của những người lớn kia, mỗi đứa trẻ toát ra ánh sáng, sắc mặt cha mẹ những đứa trẻ đó rất kích động, cao hứng, vui mừng, mà đứa trẻ không có toát ra ánh sáng, cha mẹ bọn hắn sẽ thất vọng, có khi là nóng giận mắng mỏ đứa trẻ đó. Lại có tiếng khóc của đứa trẻ truyền đến.

Dị năng!

Trong đầu Mặc Hi liền nghĩ đến điều này, từ sau chuyện kia, Mặc Hi nhớ lấy mấy chữ này, quả cầu thủy tinh này chỉ sợ là để kiểm tra những đứa trẻ có dị năng, thật sự là ít đến đáng thương a, nhìn lâu như thế, khoảng chừng 100 đứa trẻ thì chỉ có một đứa trẻ có phát ra ánh sáng, mà cái bàn bốn người kia mỗi khi qua một người thì lại viết cái gì đó.

Cuối cùng, đến lượt Mặc Hi, Mặc Phàm đem Mặc Hi từ trên bờ vai bỏ xuống, Mặc Hi vừa chuẩn bị để tay lên, trong đám đông xông xao một trận, quay đầu nhìn lại, thì thấy mấy cái xe bay từ trên trời đánh xuống, nghe thấy trong đám người có người kêu lên: “Trời ạ! Đó là xe bay Aluosidi, cái phía sau kia rõ ràng lắm hình như cũng gần với Aluosidi đời thứ 3, tất cả cái này đều là của ai ah!”

Chương 8

Song Hệ Phong - Hỏa

Như để trả lời những người nói, cửa xe mở ra, từ bên trong đi ra rất nhiều người, có hai mươi hai người đàn ông bước ra, dẫn đầu là một người đàn ông, gương mặt điển trai, khí độ bất phàm, mặc một bộ đồ tây màu lam, trên mặt mang theo nụ cười, có một tia dịu dàng, trong lòng ôm một bé trai ba tuổi.

Phía sau đi theo rất nhiều người, đều mặc bộ đồ tây màu đen, gương mặt lạnh lùng, có lẽ là người bảo vệ.

Một đường đi tới, mọi người tự động mở ra một con đường, bọn họ nhận ra người này, là người thỉnh thoảng lại xuất hiện trên báo, muốn không nhận ra cũng khó.

Người đàn ông trẻ tuổi này là An Dĩ Mẫn, mới 23 tuổi, anh ta quản lý Tập đoàn An Tề rất tốt, đến bây giờ đã trở thành một trong 100 công ty hàng đầu. Năm ngoái người vợ của anh ta vì sinh con mà chết cho nên anh trở thành đối tượng lý tưởng mà mọi phụ nữ muốn kết hôn.

Một đường không có ai ngăn cản đi tới trước quả cầu thủy tinh đến bên cạnh Mặc Hi, những người ngồi trước mặt của quả cầu thủy tinh cũng không có nói cái gì, quả nhiên có quyền lực thật khác a, Mặc Hi cười, người đàn ông kia hình như phát hiện Mặc Hi nhìn chăm chú, quay đầu lại nhìn Mặc Hi, thấy là một đứa bé thì hơi sững sờ, nói tiếp: “Thật sự là một đứa bé đáng yêu.” Giọng nói ôn hòa mang theo tiếng cười.

Hình như Mặc Phàm được khen ngợi mà lo sợ, vội vàng nói: “Cám ơn! Cám ơn ngài đã khen ngợi, tiểu công tử cũng rất đáng yêu.” Giọng nói có chút kiêu ngạo, con của mình được khen, là cha mẹ đều rất vui vẻ. Hơn nữa tại trong lòng Mặc Phàm thì Mặc Hi rất quan trọng.

An Dĩ Mẫn mới nhìn đến Mặc Phàm, cũng không vì thân phận của Mặc Phàm mà lộ ra chán ghét, bộ dạng ôn hòa, giống như có chút đau khổ cảm thán nói: “Bé hư này ah! Mới không thể yêu thương nổi, quá nghịch ngợm.”

Mặc Hi nở nụ cười, người đàn ông này khá tốt, ít nhất sẽ không dùng mắt cầu nhìn người thấp, mới quen biết đã chiếm được hảo cảm của cô.

Mà khi An Dĩ Mẫn nhìn Mặc Hi, thấy trong mắt cô có sự tán thưởng? Có chút ngạc nhiên, sau đó lắc đầu, cảm thán chính mình phải hay là không hoa mắt, mặc dù đứa trẻ này nhìn có chút đặc biệt, nhưng dù sao cũng chỉ là đứa trẻ một tuổi, có thể dùng ánh mắt tán thưởng nhìn mình sao? Mặc dù anh biết rõ mình rất có mị lực, nhưng không hiểu cái mị lực kia mạnh đến ngày cả đứa trẻ một tuổi đều có tác dụng sao.

“Tốt rồi, mời các vị kiểm tra thử.” Lúc này, một người trong bốn người ngồi trước bàn lên tiếng.

Hai người cùng quay về phía trước, kiểm tra thử tiếp theo.

“Đến, Mặc Mặc, để tay lên đây.” Mặc Phàm đối với Mặc Hi giải thích nói: “Sờ lên là được rồi ah!”

Mặc Hi nghe theo để bàn tay nhỏ bé lên cái quả cầu thủy tinh kia, nhất thời, trong đầu chân động, loáng qua một tia chỗ trống mê man.

Song, ngay tại sau đó này, bên trong linh hồn phát sáng lập tức Mặc Hi tỉnh lại, không biết chuyện xảy ra như thế nào, sau đó cảm thấy có một cỗ năng lượng đang di chuyển loạn trong cơ thể, đi thẳng đến đan điền, như muốn quay trở lại bên trong quả cầu thủy tinh nhưng không tìm thấy đường ra?

Hừ hừ! Tại thân thể của ta du ngoạn một vòng sau đó muốn chạy đi? Mặc Hi cảm giác được năng lượng này không có đặc tính, hơn nữa rất tinh thuần, mới dễ dàng hấp thu, nhất thời không chế lấy năng lượng linh hồn, đột nhiên khế hấp thu, đứng trước sự hấp thu mạnh mẽ kia thì cái năng lượng kia đã bị hút vào đoàn lóe sáng ở bên trong linh hồn, cô cảm thấy rất thoải mái.

Cô cảm giác được tất cả năng lượng bên trong quả cầu thủy tinh kia đều như vậy, cô muốn hấp thu hết, có thể nhưng lý trí cô mách bảo là không thể. Nếu hấp thu chỉ sợ là xuất hiện ra cái gì mà cô lại không muốn người khác chú ý đến mình, bản thân mình còn chưa quen thuộc cái thế giới này vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Lúc này tiếng động ồn ào làm ảnh hưởng tới Mặc Hi đang trầm nghiệm, chỉ thấy quan thân bé trai bên cạnh mình đang phát ra hai tia sáng màu đỏ và màu xanh, đương nhiên trên người Mặc Hi không hiện lên cái gì cả.

Cái này là gì? Hai loại màu? Mặc Hi nghi hoặc, mà những người đang ngạc nhiên kia cũng giải quyết nghi vấn của cô:

“Trời ạ! Không hổ là con trai của An đại nhân! Được trời phú cho hệ dị năng Hỏa thì không nói lại có thêm cái hệ biến hóa khó gặp trong ngũ hành, cái màu xanh kia chẳng phải là Phong?”

“Đứa trẻ này quá may mắn rồi!”

“Sợ lớn lên lại là một cao thủ a! Không hổ là con trai An đại nhân ah!!”

“...”

Ở đây, gọi ai là đại nhân thì đó chính là biểu hiện sự tôn kính với người nọ.

An Dĩ Mẫn cũng rất vui mừng, nhéo nhéo đứa trẻ ở trong lòng, cười nói, “Không hổ là con trai của ba ah! Nhóc con nghịch ngợm, cuối cùng cũng lấy lại danh dự cho ba rồi.”

Mà ở Mặc Hi bên này thì Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc nhìn về phía An Dĩ Mẫn với ánh mắt rất hâm mộ, thấy Mặc Hi không có dị năng thì cũng không có thất vọng, bởi vì ngay từ đầu bọn họ đã không hy vọng nhiều, hơn nữa có hay không có dị năng là việc bọn họ không thể cưỡng cầu được, đến đây cũng chỉ vì Mặc Hi đăng ký hộ khẩu.

Chương 9

Đây Là Âm Áp

Người đàn ông ở phía trước đang gõ máy tính: “Tên?”

“Mặc Hi!” Mặc Phàm trả lời.

“Tuổi.” Giọng nói của người đàn ông rất lãnh đạm.

“Một tuổi.”

Người đàn ông cử động tay đánh máy lạch cạch: “Mặc Hi, nữ, một tuổi. Không có dị năng, anh có thể đi rồi.”

“Dạ, dạ!” Mặc Phàm đáp lại, cùng với Chu Tiểu Trúc vượt ve Mặc Hi rời đi.

Cũng ngay vào lúc này, bên An Dĩ Mẫn quay đầu nhìn về phía bóng lưng bọn họ, con người sâu thẳm có chút nghi ngờ, vì sao, anh cảm thấy có một loại cảm giác không nói nên lời đối với bé gái đó? Mặc Hi sao?

Đồng thời, tư liệu con trai anh cũng đã xong, không suy nghĩ về Mặc Hi nữa, nhìn đứa trẻ trong lòng mình, mỉm cười ha ha, xoay người trở lại bên trong xe, phóng lên không trung mà đi.

Lúc này, Mặc Phàm, Chu Tiểu Trúc và Mặc Hi ba người đi lại trên đường phố, đường xá phồn hoa, người đi đường đông đúc, mà Mặc Hi được Chu Tiểu Trúc ôm chặt ở trong lòng, Chu Tiểu Trúc nhìn Mặc Hi dụi dụi nói: “Mặc Mặc muốn ăn cái gì? Mẹ sẽ mua cho Mặc Mặc ăn nha.”

Mặc Hi biết rõ Chu Tiểu Trúc nói ra lời này cũng có chút khó khăn, dựa vào hoàn cảnh nhà bọn họ, sợ rằng mua đồ ăn vặt cũng chính là xa xỉ a, lúc này còn hỏi mình muốn ăn cái gì? Mặc Hi nhìn bốn phía nhíu nhíu mày có chút nghi ngờ, sau đó nhìn Chu Tiểu Trúc cười ngọt ngào nói: “Mặc Mặc muốn ăn cơm mẹ làm, mẹ làm cái gì cũng thật ngon.” Nói xong, trên khuôn mặt tràn ngập mong đợi.

Chu Tiểu Trúc nở nụ cười, cười đến vui vẻ: “Được, mẹ mua đồ ăn về nhà nấu đồ ăn ngon cho Mặc Mặc ăn.”

Mua thức ăn ngon về đến nhà, Chu Tiểu Trúc bắt tay vào nấu cơm, Mặc Hi thì được Mặc Phàm ôm ở trong lòng, nhìn cô cười, nói: “Ha ha! Hôm nay nhờ phúc của Mặc Mặc mà ba ba có thể được ăn ngon nha.”

“Ha ha ha.” Mặc Hi cười, trong lòng lặng lẽ ghi nhớ, tương lai con chắc chắn sẽ để cho hai người mỗi ngày đều được ăn ngon...

Qua một lúc, từng món đồ ăn được Chu Tiểu Trúc mang lên, kỳ thật cũng không phải đồ ăn gì ngon, chỉ là nhiều hơn một quả trứng gà, cùng một miếng thịt, còn có một con gà, nhưng như vậy, đối với một nhà Mặc Phàm đã là tốt lắm.

Bữa cơm này tuy nói là làm cho Mặc Hi ăn, trên thực tế, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc cũng ăn, không có biện pháp, ai bảo Mặc Hi chỉ mới có một tuổi đây, răng cũng chưa mọc, làm sao có thể ăn được những đồ này.

Khi phát hiện ra Mặc Hi không ăn được thì Chu Tiểu Trúc mới phản ứng lại đây, nhìn đáng về Mặc Phàm ăn thật ngon, mới liếc mắt nhìn anh, xoẹt cười nói: “Tiện nghi cho anh rồi, nếu không phải Mặc Mặc nói muốn ăn, mới không có phần của anh đâu.” Dù miệng thì nói như vậy, nhưng tay lại gấp thức ăn để vào bát của Mặc Phàm.

Mặc Phàm nghe thế, từ bên trong bát cơm ngẩng đầu lên, liền đối với bên Mặc Hi cười hắc hắc, nói: “Nhìn thấy không? Vẫn là nhờ phúc của Mặc Mặc a, ba ba yêu nhất là Mặc Mặc,” vừa nói, đem cái miếng dính đầy dầu mỡ hương tới khuôn mặt trắng trẻo non nớt của Mặc Hi “bẹp” một tiếng, ấn xuống một cái dấu thật to.

Chu Tiểu Trúc nhìn cũng không thuận mắt, nhướn mi lên, giống như cười mà không phải cười nhìn Mặc Phàm, ngữ khí cổ quái nói: “Ah, yêu nhất Mặc Mặc hả? Chán ghét lão bà là em đây rồi hả? HẢ!?” Âm chữ cuối cùng kéo dài làm Mặc Phàm run lên.

“Ha ha... Ha...!” Mặc Phàm cười khan, “Sao lại như vậy được? Anh cũng rất yêu Tiểu Trúc a!” Cũng vừa nói vừa hướng khuôn mặt của Chu Tiểu Trúc “Bẹp” một phát.

Khi ấy sắc mặt Chu Tiểu Trúc có chút xấu hổ, oán trách nói: “Làm cái gì vậy? Con còn đang ở đây.”

“Ha ha ha ha!” Nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Chu Tiểu Trúc, Mặc Phàm vui vẻ, có chút hưng phấn nói: “Không có chuyện gì, dù sao Mặc Mặc cũng không hiểu, nhưng Tiểu Trúc a...” Nói đến phía sau có chút do dự, con mắt ngắm lấy Chu Tiểu Trúc đang nghiêng mình tránh né.

“Hà? Cái gì?” Chu Tiểu Trúc nghi hoặc hỏi, tiếp theo giống như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt đỏ hồng lên.

Quả nhiên, Mặc Phàm cũng không có ý tứ mà nói, “Cái kia, Tiểu Trúc a, khụ, chúng ta rất lâu cũng chưa có cái... Cái kia rồi, nếu không, buổi tối hôm nay...”

“Ừ...” Chu Tiểu Trúc hạ giọng đáp ứng một tiếng, Mặc Phàm khi ấy liền cười to, “Ha ha! Tiểu Trúc! Em đáp ứng rồi! Ha ha.”

“Cười ngây ngô cái gì! Ăn cơm đi!” Chu Tiểu Trúc bị anh cười có chút ảo não xấu hổ thành giận, hung ác trừng mắt nhìn Mặc Phàm nói.

“Được Được! Ăn cơm, ăn cơm! Ha ha... Ha ha...!” Mặc Phàm trả lời, cũng ngồi trở lại bàn ăn cơm, đang ăn mà vẫn ha ha cười.

Chu Tiểu Trúc lại trừng mắt liếc anh một cái, chỉ là trong mắt thế nhưng mà không hề uy lực đáng nói, cũng cúi đầu xuống ăn cơm.

Nhìn thấy hết thấy Mặc Hi cảm thấy buồn cười, lại ấm áp, ba mẹ cô a, thật sự rất giống một đôi tình nhân trong sáng nha, ha ha, xem ra hôm nay phải tiến vào trạng thái Không linh tu luyện một đêm rồi, nếu không, cô cũng không muốn nghe âm thanh vào buổi tối của hai người đâu. Mặc dù, cho tới bây giờ, buổi tối cô đều là tiến vào trạng thái Không linh tu luyện cả đêm đấy.

Chương 10

Được Gặp

Thời gian trôi đi rất nhanh, lúc này Mặc Hi đã được bảy tuổi.

Bảy năm, Mặc Hi tìm hiểu thế giới này đã kha khá, cái địa cầu này không tồn tại bất cứ một quốc gia nào cả, mà là thế giới mất quyền lực, cái tinh cầu này được gọi là Thủy Lam Tinh, khoa học kỹ thuật ở đây phát triển hơn thế kỷ 21 nhiều, nói khác thì cũng không khác lắm, bởi vì ở đây có một số năng lượng tốt hơn địa cầu nhiều mà ở đây phần lớn khoa học kỹ thuật đều dựa vào năng lượng này, cũng có nhiều cái giống nhau, nhiều cái khác nhau, ví dụ như xe bay chạy bằng một loại năng lượng không biết tên, hơn nữa ở đây tôn trọng lực lượng, có lực lượng là có quyền lợi.

Đương nhiên lực lượng cũng không phải có dễ dàng như thế, ở đây có hai loại người, một là loại trực tiếp dựa vào tu luyện thân thể gọi là Võ giả, mà loại còn lại thuộc loại thiểu số, người được trời phú, đó chính là Dị năng giả.

Dị năng là lực lượng khống chế một loại hoặc nhiều loại trong ngũ hành, đương nhiên bình thường đều là một loại, vốn dĩ Dị năng giả đã ít rồi mà muốn có hai loại lực lượng thì càng thiếu đến đáng thương.

Lực lượng khống chế cũng không phải chỉ có thể là Ngũ hành, cũng có Ngũ hành biến dị mà cái này rất lợi hại, giống như lúc Mặc Hi một tuổi nhìn thấy bé trai kia cũng là một hệ Hỏa và một hệ Phong mà hệ Phong chính là biến dị của hệ Mộc.

Mặc Hi cũng phỏng đoán qua bản thân mình cũng là một Dị năng giả, chỉ là có cảm giác hơi khác một chút, bởi vì lúc một tuổi kiểm tra dị năng, cô rõ ràng cảm giác được cái quả cầu thủy tinh kia không có cách nào kiểm tra được cô, chỉ là cô không nghĩ ra được nguyên nhân của việc này, xem ra khi nào có cơ hội phải đi đọc sách rồi.

Bây giờ cô đang ở trước sạp hoa, cái sạp hoa này là do Chu Tiểu Trúc mở đây, vài năm trước bà làm bà vú nhưng sau khi đưa bé kia cai sữa thì bà mất việc, mà may mắn lúc đó bệnh của Mặc Phàm cũng gần khỏi rồi có thể làm việc đây là công lao của Mặc Hi, lúc mà cô có thể khống chế tốt lực lượng kia giúp Mặc Phàm cải tạo thân thể, cứ đến tối cô sẽ dùng năng lượng đi một vòng cơ thể Mặc Phàm, không bao lâu sau thì Mặc Phàm đã khỏe, hơn nữa còn có sức hơn trước, làm cho Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc bảo là ông trời có mắt không để cho bọn họ lâm vào cảnh khốn khó.

Mặc Hi ngồi nhàm chán ở sạp hoa trước mặt, vuốt lấy một bông hoa vừa ngắt, đây đều là hoa dại mà Chu Tiểu Trúc hái ở chỗ xa về, nhưng cũng coi như là tươi đẹp cho nên buồn bán cũng không tồi.

Lúc này bà mang com cho Mặc Phàm, nói vì cái gì bà lại để Mặc Hi một mình ở chỗ này đều có nguyên nhân cả đấy, chỉ vì cho tới bây giờ Mặc Hi rất nghe lời, chưa từng làm bọn họ phiền lòng, như vậy bất tri bất giác bọn họ không đối đãi cô như đứa trẻ bảy tuổi. Hơn nữa cách sạp hoa không xa có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi mở cái sạp giống như nhà cô, người đàn ông này tên là Kha Lượng, cùng quê với Mặc Phàm, không chịu cưới vợ nên đương nhiên không có con, nhưng đối với Mặc Hi vô cùng tốt coi cô như con đẻ, có ông ta ở bên cạnh trông cho nên Chu Tiểu Trúc mới yên tâm đi đưa com cho Mặc Phàm.

Lúc này, trên đầu Mặc Hi xuất hiện âm thanh “Xoạt xoạt”, Mặc Hi ngẩng đầu lên thì thấy một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đang cầm một cái camera siêu mỏng đối diện mình.

Mặc Hi nhìn chàng trai kia, thấy chàng trai kia có cảm giác muốn chạy thì lúc này mới nở nụ cười ngọt ngào và nói: “Xin lỗi, anh định mua hoa hả?”

Chàng trai kia sững sờ nhìn gương mặt đáng yêu của Mặc Hi, nhất thời không có phản ứng gì.

“Anh không thích sao?” Dường như Mặc Hi có chút đau lòng, giọng nói run run.

Lúc này chàng trai mới hoàn hồn, vội vàng xoa tay: “Không phải không phải! Anh mua, cho anh một bó.”

“Ha ha.” Mặc Hi nhìn bộ dạng ngốc nghếch của chàng trai kia mà cười thành tiếng, rồi nói nhẹ nhàng: “Anh còn chưa nói muốn mua loại nào, mua bao nhiêu đây?”

“A?” Chàng trai càng ngượng ngùng rồi, ánh mắt sau kính mắt có chút hốt hoảng, sau đó tùy ý chỉ lung tung mấy loại hoa, “Cái này, vài cái này.”

Mặc Hi gói kỹ mấy loại hoa mà anh ta vừa chỉ rồi đưa cho anh ta, điềm nhiên nói: “Cám ơn đã chiếu cố, tất cả hết 18 nguyên.”

Chàng trai sờ túi, không phải là tiền lẻ mà tờ một trăm đấy, rồi trực tiếp đưa cho Mặc Hi một trăm khối tiền, nói: “Không cần phải trả lại.”

“Nha! Cám ơn anh.” Mặc Hi thuận miệng trả lời rồi đút tiền vào túi, người ta đã nói không cần phải trả lại thì cô cũng không cần từ chối cứ trực tiếp thu là được, hơn nữa nhìn thấy chàng trai kia căn bản không thiếu tiền.